Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н N. JÄÄSKINEN
представено на 28 февруари 2013 година[1]

Дело C-542/11Staatssecretaris van Financiënспрещу

Codirex Expeditie BV

(Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия)

„Митнически кодекс на Общността — Регламент (ЕИО) № 2913/92 — Член 50 — Временно складирани стоки — Необщностни стоки — Митнически режим на външен общностен транзит — Момент на даване на митническо направление — Членове 63 и 67 — Приемане на митническата декларация — Член 73 — Вдигане на стоки — Член 203 — Митническо задължение“

I – Въведение

1. В основата на това дело са два липсващи палета с месо. Съгласно фактите по главното производство от Бразилия до Нидерландия е превозено по море охладено говеждо месо в контейнер. При счупването на митническите пломби, поставени от митническите органи в пристанище Ротердам (Нидерландия) преди даването на разрешение за вдигане на стоките, получателят на стоката намира само 1 667 от посочените в митническата декларация 1 669 палета.

2. Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 50 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността[2] (наричан по-нататък „Митнически кодекс“). Запитването е отправено в рамките на спор между Staatssecretaris van Financiën (държавен секретар по финансите, наричан по-нататък „Staatssecretaris“) и Codirex Expeditie BV (наричано по-нататък „Codirex“) относно митнически акт за дължими мита и данък върху добавената стойност (наричан по нататък „ДДС“).

3. Hoge Raad der Nederlanden (Върховен съд) (Нидерландия) по същество иска да се установи в кой момент необщностните стоки със статут на „временно складирани стоки“, декларирани за поставяне под режим външен общностен транзит, получават митническо направление по смисъла на член 50 от Митническия кодекс. В това отношение запитващата юрисдикция разглежда два различни момента: момента на приемане на декларацията (по член 63 от посочения кодекс) и момента на даването на разрешение за вдигане на стоката след приемането на декларацията (по член 73 от същия кодекс).

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, изменен с Регламент (ЕО) № 1791/2006 на Съвета от 20 ноември 2006 г. (ОВ L 363, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 7, стр. 15).

4. Ще припомня, че в случая, довел до постановяването на Решение по дело D. Wandel, Съдът вече е бил сезиран с аналогичен въпрос по повод на случай, при който необщностни стоки са били декларирани за допускането им за свободно обращение [3]. По това дело Съдът приема, че решаващият момент е моментът на вдигане на стоките [4].

II – Правна уредба

5. Член 4, точки 15, 16 и 20 от Митническия кодекс гласи:

„За целите на настоящия кодекс се прилагат следните определения:

[…]

15) „Митническо направление на стоки“ е:

а) поставяне на стоки под митнически режим;

[…]

16) „Митнически режим“ е:

а) допускане за свободно обращение;

б) транзит;

[…]

20) „Вдигане на стоки“ е действието, чрез което митническите органи предоставят определени стоки за целите, предвидени от митническия режим, под който въпросните стоки са поставени“.

6. Съгласно член 37 от този кодекс от момента на въвеждането на митническата територия на Европейската общност стоките са под митнически надзор. Те могат да бъдат обект на митнически проверки и остават под митнически надзор до определяне на митническия им статут.

7. Съгласно член 48 от Митническия кодекс „[н]еобщностните стоки, представени пред митническите органи, трябва да получат едно от митническите направления, допустими за такива стоки“.

8. Член 50 този кодекс гласи:

„До получаване на митническо направление стоките, представени пред митническите органи, от момента на представянето си имат статут на временно складирани стоки. Тези стоки се обозначават по-долу като „временно складирани стоки“.

3 — Решение от 1 февруари 2001 г. (C-66/99, Recueil, стр. I-873).

4 — Освен това ще припомня, че неотдавнашните Решение от 6 септември 2012 г. по дело Döhler Neuenkirchen (C-262/10) и Решение по дело Eurogate Distribution (C-28/11) — дела, по които представих заключението си на 8 март 2012 г. — се отнасят до следващата фаза, а именно когато стоките *вече са получили* митническо направление, и до нередовностите, допуснати по време на тази фаза. В този случай длъжникът е лицето, което трябва да изпълни задълженията, водещи до прилагането на въпросния митнически режим (режим на активно усъвършенстване по дело Döhler Neuenkirchen и режим на митническо складиране по дело Eurogate Distribution).

9. Член 59, параграф 1 от Митническия кодекс гласи:

„1. Всяка стока, предназначена да бъде поставена под митнически режим, подлежи на деклариране за съответния режим“.

10. Съгласно член 63 от посочения кодекс:

„Митническите декларации, които отговарят на условията по член 62, се приемат незабавно от митническите органи, ако декларираните стоки са представени пред тях“.

11. Член 67 от този кодекс предвижда:

„За дата за прилагане на разпоредбите на митническия режим, за който стоките са декларирани, се счита датата на приемането на декларацията от митническите органи, освен ако изрично не е предвидено друго“.

12. Член 73, параграф 1 от Митническия кодекс гласи:

„1. Без да се засяга член 74, когато са изпълнени условията за поставяне на стоките под даден режим и ако те не са обект на забранителни или ограничителни мерки, митническите органи разрешават вдигането им, след като данните в декларацията са проверени или са приети без проверка. Разрешение за вдигане на стоките се дава и когато проверката не може да бъде завършена в разумни срокове и наличността на стоките не е вече необходима за приключването ѝ.“

13. Съгласно член 74 от посочения кодекс:

„1. Когато приемането на митническата декларация поражда митническо задължение, вдигането на стоките, включени в тази декларация, се разрешава само ако сумата на митническото задължение е заплатена или обезпечена. Въпреки това, без да се засяга този параграф, при режим временен внос с частично освобождаване от вносни сборове тази разпоредба не се прилага.

2. Когато при прилагане на разпоредбите, отнасящи се до митническия режим, за който стоките са декларирани, митническите органи изискват учредяването на обезпечение, вдигането на стоките за съответния митнически режим се разрешава само след учредяването на това обезщетение“.

14. Член 203 от Митническия кодекс предвижда:

„1. Вносно митническо задължение възниква при:

— отклонение от митнически надзор на стоки, подлежащи на облагане с вносни сборове.

2. Митническото задължение възниква в момента на отклонението на стоките от митнически надзор.

3. Длъжникът е:

— лицето, отклонило стоките от митнически надзор,

— лицата, участвали при отклонението на стоките, които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да знаят, че стоките се отклоняват от митнически надзор,

— лицата, придобили или задържали стоките, които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да знаят, че към момента на придобиване или получаване на стоките те са били отклонени от митнически надзор,

както и

— когато е приложимо, лицето, отговорно да изпълни задълженията, произтичащи от временното складиране на стоките или от ползването на митническия режим, под който са били поставени стоките“.

III – Спорът по главното производство, преюдициалният въпрос и производството пред Съда

15. Охладено говеждо месо, транспортирано по море от Бразилия до Нидерландия в контейнер, е разтоварено на пристанище Ротердам от Seaport International. Последното складира контейнера в зоната си на пристанището до издаването на митническо направление за съдържащите се в него стоки.

16. Тъй като контейнерът се намира в зоната на терминала на Seaport International, на 6 ноември 2007 г. Codirex, в качеството си на декларатор, подава митническа декларация за поставянето на посоченото месо под митнически режим външен общностен транзит. Митническите органи на Rotterdam Seaport веднага приемат декларацията. Към този момент декларираният контейнер се намира в зоната на контейнерния терминал на Seaport International. Към момента на деклариране на посочения транзит стоките са имали статут на временно складирани стоки по смисъла на член 50 от Митническия кодекс.

17. На следващия ден, 7 ноември 2007 г., митническите органи дават разрешение за вдигане на стоките непосредствено след като поставят митнически пломби върху контейнера. Още същия ден контейнерът е превозен по шосе до получателя на говеждото месо — дружество Eurofrigo B. V. (наричано по-нататък „Eurofrigo“), със седалище в индустриалната зона Maasvlakte (Нидерландия), което притежава разрешение, с което му се предоставя статут на одобрен получател [5]. При пристигането на контейнера Eurofrigo установява, че целостта на митническите пломби не е нарушена. След счупването на пломбите дружеството констатира, че контейнерът съдържа два палета говеждо месо по-малко, отколкото са посочени в митническата декларация. Според Eurofrigo по контейнера няма следи от взлом.

18. Тъй като в митническа служба Rotterdam Seaport не е получено потвърждение за пристигането на стоките при Eurofrigo, митническите органи в тази служба извършват проверка, след приключването на която изпращат до Codirex, на 3 юли 2008 г., митнически акт за дължими мита и ДДС.

19. Codirex оспорва посочения митнически акт пред Rechtbank te Haarlem (Районен съд Харлем).

5 — Вж. член 406 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 г. за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3).

20. Предмет на спора пред Rechtbank te Haarlem е дали като декларатор за поставяне под режим външен общностен транзит Codirex отговаря за липси[6], за които следва да се приеме, че са настъпили между момента на приемането на митническата декларация и момента на пломбирането на контейнера непосредствено преди вдигането на стоките за поставянето им под режим транзит. В хода на главното производство не се поддръжка, че липсващите палета са били изгубени по време на превоза на запечатания контейнер от зоната на Seaport International до помещенията на Eurofrigo.

21. Rechtbank te Haarlem приема, че необщностните стоки, които са въведени на митническата територия, представени са пред митническите органи и са декларирани за поставянето им под режим външен общностен транзит, имат статут на „временно складирани стоки“ до момента, в който митническите органи издадат разрешение за вдигането им.

22. Освен това Rechtbank te Haarlem приема, че в периода от временното складиране на стоките до издаването на разрешение за вдигането им с оглед режим транзит от митническите органи, не е съществувало основание Codirex да се счита за длъжник по смисъла на член 203, параграф 3, четвърто тире от Митническия кодекс. Rechtbank te Haarlem прави този извод, като се основава на Решение на Съда от 15 септември 2005 г. по дело United Antwerp Maritime Agencies et Seaport Terminals[7] и приема, че в този период Codirex няма фактическа власт върху стоките и те не са в негово владение за целите на превоза или складирането.

23. Staatssecretaris подава касационна жалба пред Hoge Raad der Nederlanden срещу решението на Rechtbank te Haarlem.

24. В този контекст Hoge Raad der Nederlanden решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„В кой момент необщностните стоки със статут на „временно складирани стоки“, декларирани за поставяне под режим външен общностен транзит, получават митническо направление по смисъла на член 50 от [Митническия кодекс]?“.

25. Писмени становища представят нидерландското и гръцкото правителство, както и Европейската комисия, които освен това излагат устните си становища по време на съдебното заседание от 12 декември 2012 г.

IV – Анализ

A – *Предварителни бележки*

26. Съгласно член 50 от Митническия кодекс до получаване на митническо направление стоките, представени пред митническите органи, имат статут на временно складирани стоки. Под митническо направление на дадена стока следва да се разбира именно поставянето на стоката под митнически режим, какъвто в случая е режимът на външен общностен транзит. Съгласно член 59, параграф 1 от Митническия кодекс всяка стока, предназначена да бъде поставена под митнически режим, подлежи на деклариране за съответния режим.

6 — Използването на този термин („липси“) по никакъв начин не се отразява на действителната съдба на двата палета, която съгласно данните, представени от запитващата юрисдикция, е неизвестна.

7 — C-140/04, Recueil, стр. I-8245, точки 35—39.

27. Според запитващата юрисдикция трябва да се определи точният момент, визиран в член 50 от Митническия кодекс, в който временно складираните стоки получават митническо направление и по този начин изгубват статута на временно складирани стоки.

28. Най-напред трябва да се посочи, че преписката не позволява да се определи дали двата палета действително са били в контейнера при пристигането му на пристанище Ротердам. Това обстоятелство, по което следва да се произнесе запитващата юрисдикция, има обаче важно практическо значение.

29. Всъщност може да има отклонение от митнически надзор само ако декларацията на Codirex съответства на действителността.

30. Ако двата палета са били в контейнера към момента на декларацията, която следователно отговаря на действителността, те са изчезнали, докато стоките са били под митнически надзор. В този случай въпросните стоки ще подлежат на облагане с мита по силата на член 203 от Митническия кодекс, като длъжник може да бъде Codirex или трето лице.

31. Ако обаче двата липсващи палета не са пристигнали в Ротердам, декларацията е фактически неточна[8]. В този случай става дума за несъществуващи стоки, които не могат да се отклонят от митнически надзор, така че по отношение на тях не е могло да възникне никакво митническо задължение[9].

32. Предвид това уточнение, преюдициалното запитване е отправено до Съда в рамките на първата хипотеза. Тя иска по същество да се установи кой е длъжник по разглежданото в главното производство митническо задължение. За да отговори на този въпрос, посочената юрисдикция трябва да може да определи дали изгубените стоки са отклонени от митнически надзор, докато са били със статут на временно складирани стоки или докато са били под режим външен общностен транзит. Следователно тя иска да се установи точният момент, в който приключва временното складиране и започва режимът транзит.

33. От член 203, параграф 1 от Митническия кодекс следва, че отклонението от митнически надзор на стоки, подлежащи на облагане с вносни сборове, поражда митническото задължение за внос от момента на посоченото отклонение (вж. по-специално Решение по дело United Antwerp Maritime Agencies et Seaport Terminals, посочено по-горе, точка 28). Съгласно практиката на Съда отклонението от митнически надзор обхваща всяко действие или бездействие, в резултат от което се възпрепятства, макар и само временно, достъпът на компетентния митнически орган до стоката под митнически надзор и извършването на предвидените в член 37, параграф 1 от Митническия кодекс проверки (вж. по-специално Решение по дело United Antwerp Maritime Agencies et Seaport Terminals, посочено по-горе, точка 28).

34. Ако се предположи, че стоките са били изгубени, докато *са имали статута на временно складирани стоки*, Codirex няма да е длъжник по митническото задължение, тъй като то не е лицето, отговорно да изпълни задълженията, произтичащи от временното складиране на стоките, по смисъла на член 203, параграф 3, четвърто тире от Митническия кодекс[10], освен ако не се прилагат предвидените в член 203, параграф 3, от първо до трето тире от същия кодекс случаи на отговорност.

8 — Ще отбележа, че в заключението си от 30 септември 2010 г. генералният адвокат при Hoge Raad der Nederlanden е предложил на запитващата юрисдикция да върне делото на общия съд за изясняване на фактическите обстоятелства. Ще добавя, че не ми се струва правилно отговорността за митническото задължение, която произтича от грешки в декларацията, да се носи изключително от оператора на пристанището, който е разтоварил стоките, поставени под режим „временно складиране“.

9 — Вж. в този смисъл Решение от 15 юли 2010 г. по дело DSV Road (C-234/09, Сборник, стр. I-7333, точка 23).

10 — Вж. Решение по дело United Antwerp Maritime Agencies et Seaport Terminals, посочено по-горе (точки 38 и 39).

35. Ако обаче тези стоки са били изгубени, след като *вече са били поставени под режим на външен общностен транзит*, Codirex, в качеството си на отговорно лице, ще е длъжник по митническото задължение, тъй като то ще е лицето, отговорно да изпълни задълженията, произтичащи от ползването на митническия режим, под който са били поставени стоките, по смисъла на член 203, параграф 3, четвърто тире от Митническия кодекс.

36. В това отношение следва да се констатира, че Митническият кодекс не определя точно момента, в който приключва временното складиране, и момента, в който започва режимът на външен общностен транзит [11].

37. В рамките на настоящия спор са изложени две тези по този въпрос.

38. Съгласно първата теза, поддържана от Staatssecretaris пред запитващата юрисдикция, както и от нидерландското и гръцкото правителство пред Съда, временното складиране приключва в момента на *приемане на митническата декларация* за поставяне под митнически режим по смисъла на член 59 от Митническия кодекс. В това отношение те се позовават на член 67 от Митническия кодекс, който гласи, че за дата за прилагане на разпоредбите на митническия режим, за който стоките са декларирани, се счита датата на приемането на декларацията от митническите органи.

39. Съгласно втората теза, на която изглежда отдава предпочитание запитващата юрисдикция и която е защитавана пред тази юрисдикция от Codirex, както и от Комисията пред Съда, временното складиране приключва, когато митническите органи *дадат разрешение* за *вдигане* на съответната стока. В подкрепа на тази позиция посочените страни се позовават на член 73 и член 74, параграф 2 от Митническия кодекс и изтъкват, че може да се даде разрешение за вдигане само ако са налице условията за поставяне на стоките под съответния режим. Според тях не може да се счете, че временното складиране приключва с приемането на декларацията, при положение че все още не са налице условията за поставяне на стоките под съответния митнически режим. По-специално при режим на външен общностен транзит, за който трябва да се учреди обезпечение, не може да се даде разрешение за вдигане, преди да се учреди такова обезпечение. До момента, в който митническите органи разрешат вдигането, продължавали да се прилагат разпоредбите и правилата за отговорност, които произтичат от по-ранното временно складиране на стоки.

40. Ето защо трябва да се анализират последователно тези две становища.

Б– *По приемането на митническата декларация*

41. Споделям предложеното от Комисията тълкуване, че приемането на митническата декларация не води до поставянето на стоките под искания митнически режим. След посоченото приемане стоките остават под режим временно складиране.

42. Наскоро Съдът припомни, че митническата декларация представлява, видно и от член 4, точка 17 от Митническия кодекс, актът, с който декларантът предявява в предвидените условия и форма своето желание да постави определена стока под даден митнически режим [12].

11 — Трябва обаче да се посочи, че условията, при които се слага край на режима на външен общностен транзит, са уточнени в член 92 от Митническия кодекс.

12 — Вж. Решение от 15 септември 2011 г. по дело DP grup (C-138/10, Сборник, стр. I-8369, точка 35).

43. По силата на член 63 от Митническия кодекс митническите органи са длъжни да приемат незабавно митническите декларации, а по силата на член 67 от посочения кодекс за дата за прилагане на разпоредбите на митническия режим, за който стоките са декларирани, се счита датата на приемането на декларацията от митническите органи.

44. Комисията правилно припомня, че след като приемат декларацията, митническите органи могат на основание член 68 от Митническия кодекс да проверят приетите от тях декларации [13].

45. Наличието на такава възможност за проверка означава, че формалното приемане на дадена декларация може да бъде последвано от приемането на мерки като предвидените в членове 71 и 72 от Митническия кодекс, за да се гарантира правилното прилагане на разпоредбите на митническия режим, под който ще бъдат поставени стоките.

46. В настоящото дело времето между приемането и вдигането е послужило за поставянето на митнически пломби върху контейнера, за да се осигури правилното прилагане на член 72 от Митническия кодекс за целите на външния общностен транзит.

47. Като се има предвид, че съгласно член 68 от Митническия кодекс проверката на декларацията може да се извърши *и след приемането ѝ*, стоките трябва да останат под митнически надзор. Докато стоките са под режим временно складиране, този надзор е гарантиран независимо от митническия режим, който ще бъде приложен впоследствие.

48. Следва да се припомни, че в Решение по дело D. Wandel [14] Съдът вече е посочил, че стоките, допуснати за свободно обращение, остават под режим временно складиране до издаването на разрешение за вдигане. Следователно, ако стоките изчезнат между момента на приемането на митническата декларация и момента на издаването на разрешение за вдигане, възниква митническо задължение на основание член 203 от Митническия кодекс.

49. Няма основание да се възприема различно разрешение по отношение на други митнически режими, макар тези режими да се различават от вдигането на стоки за допускане за свободно обращение, тъй като те предвиждат, че стоките остават под митнически надзор след даването на разрешение за вдигане, както при външен общностен транзит.

B – *По вдигането на стоките*

50. Вдигането на стоките може да се извърши само след приемането на митническата декларация.

51. Член 73 от Митническия кодекс дава право на митническите органи да разрешат вдигането на стоките, когато са налице условията за поставяне на стоките под искания режим. Същата идея се среща при определението за вдигане на стоки по член 4, точка 20 от Митническия кодекс, съгласно който вдигането на стоки е действието, чрез което митническите органи предоставят определени стоки за целите, предвидени от митническия режим, под който въпросните стоки са поставени. Тези две разпоредби се прилагат без разлика към всички митнически режими.

13 — Пак там (точки 36 и 39).

14 — Посочено по-горе (точка 45).

52. Този анализ е в съответствие с правомощията на митническите органи относно приемането на декларацията и даването на разрешение за вдигане на стоките. Тъй като митническите органи могат да откажат да приемат декларацията само при *неспазване на формалните изисквания*, предвидени в член 62 от Митническия кодекс [15], те могат да откажат да разрешат вдигането на стоките във всички случаи, когато все още не са налице материалноправните условия за поставяне на стоките под митнически режим.

53. Митническите органи могат да се възползват от периода между приемането на декларацията и даването на разрешение за вдигане, за да поискат например предоставянето на гаранция или, ако е необходимо, увеличаването на размера вече определена гаранция. Ако тези изисквания не бъдат изпълнени, може да се откаже вдигането на стоките.

54. Съществената роля на вдигането на стоките като начало на митническия режим се доказва, в случай на транзит, и от факта, че отговорността на гаранта се поражда от момента на даването на разрешение за вдигане на стоките за покрит от гаранцията транзит.

55. Следователно, подобно на Комисията, считам, че стоките, разглеждани по главното производство, се поставят под режим външен общностен транзит едва от момента на вдигането им, а именно 7 ноември 2007 г.

56. Преди да завърша, бих искал да се върна на посоченото по-горе дело D. Wandel.

57. Това дело се отнася до деклариране на необщностна стока за допускането ѝ за свободно обращение. В Решение по дело D. Wandel [16] Съдът констатира, че тази стока получава статута на общностна стока едва от момента на прилагане на мерките на търговска политика, на извършване на всички останали формалности, предвидени при внос на стока, и от момента, в който дължимите митни сборове са не само наложени, но и събрани или гарантирани.

58. По-нататък Съдът уточнява [17], че макар подаването на митническата декларация и незабавното ѝ приемане съгласно член 59, параграф 1 и член 63 от Митническия кодекс безспорно да са част от посочените формалности, за такава формалност трябва да се счита и предприемането на мерките, посочени в член 68 от Митническия кодекс, който предоставя на митническите органи правото да проверят приетите декларации, и по-специално да извършат проверка на стоките и при необходимост да вземат проби за анализ или щателен контрол.

59. Съдът следователно стига до извода [18], че тъй като съгласно член 79, първа алинея от Митническия кодекс допускането за свободно обращение има за цел да се придаде на необщностните стоки митнически статут на общностни стоки, даването на разрешение за вдигане на стоката, определено в член 4, точка 20 от Митническия кодекс, трябва да се счита за едно от формалните изисквания за редовното допускане за свободно обращение на внесената стока.

60. Считам, че мотивите на Съда могат да се приложат mutatis mutandis към настоящото дело, което се отнася до режима на външен общностен транзит: подаването на митническа декларация и незабавното ѝ приемане съгласно член 59, параграф 1 и член 63 от Митническия кодекс безспорно са част от изискванията за поставяне на стоките под митнически режим

15 — Вж. също член 77 от Митническия кодекс, що се отнася до митническите декларации, направени по електронен път.

16 — Посочено по-горе (точка 36).

17 — Пак там (точка 37).

18 — Пак там (точка 38).

външен общностен транзит, доколкото прилагането на този режим е обусловено от тези формалности. Този митнически режим обаче не се прилага със самото приемане на декларацията. Прилагането на въпросния митнически режим предполага и разрешение за вдигане на стоките от компетентните органи.

61. Всъщност за стоките, които са представени пред митническите органи и са предназначени за поставяне под митнически режим, трябва да бъде подадена митническа декларация за този митнически режим, която е резултат от две отделни, но свързани действия[19].

62. На първо място, приемането на декларацията е автоматично действие, тъй като декларацията, която обикновено се подава по електронен път, се приема, ако е пълна и включва цялата изисквана информация.

63. На второ място, след приключване на фазата по приемането, даването на разрешение за вдигане е действие, при което митническите органи разполагат с по-голяма свобода на преценка. Всъщност приемането означава, че митническите органи вече разполагат с основната необходима информация, за да извършат евентуално съответните проверки и ако е необходимо, да предвидят специални изисквания за даване на разрешение за вдигане.

V – Заключение

64. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на поставения от Hoge Raad der Nederlanden преюдициален въпрос по следния начин:

„Необщностните стоки със статут на „временно складирани стоки“, декларирани за поставяне под митнически режим външен общностен транзит, получават митническо направление по смисъла на член 50 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 1791/2006 на Съвета от 20 ноември 2006 година, след приемането на декларацията и даването на разрешение за вдигане“.

19 — Вж. членове 50 и 59 от Митническия кодекс.